

Balázs Zsóka tizenkét éve a Dévai Szent Ferenc Alapítvány csíksomlyói Szent István Gyermekvédelmi Központjának vezetője

Beleüvölteni a viharba

Szöveg: **Csender Levente**
Fotó: **Lettner Kriszta**

„Ha meg akarsz tanulni káromkodni, vegyél kecskét,
ha meg akarsz tanulni imádkozni, nevelj gyereket!”
(székely atyafi a somlyói borvízkútnál)

Nála minden a daccal kezdődött. Az alapítványi pályafutása is. Katonának készült. Tisztiorvos szeretett volna lenni. Azt látta – mint a kommunista diktatúrában felnövő gyerekek nagy része –, hogy akinek a kezében van az erő, az szolgáltatja az igazságot. Egy félét el is végzett. Egyszer Temesvárról jövet hallotta fél füllel a vonaton, amint egy fiatal srác lelkesen mesél idős utastársának Csaba testvéréről, a saját és a Csaba testvér keze alatt nevelkedő hat testvére életéről. Déván leszállt a vonatról megnézni a „bolond papot”. A kolostornál elkapták a gyerekek, és már nem volt visszaút. Tizenhét éves volt, hosszú vörös hajú, cserfes. Az elején mindenről nagyon megvolt a véleménye, mindent jobban tudott még Csaba testvérnél is, de a végén mindig rájött, hogy Csaba testvérnak igaza volt. Csaba testvér mindig egyenrangú partnerként kezelte őt.

A gyerekekben a családon belüli erőszak, az elhagyottság fogta meg. Hamar rájött, hogy annyira nagy különbség nincs az ő és a gyerekek élete közt, csak őt nem hagyták el a szülei, de náluk sem volt konfliktusmentes a viszony. Jól tanult, de érettségizni egy családi veszekedés után nem akart, az osztályfőnöke magához költöztette, felkészítette, aztán úgy érettségizett le.

Döntő pillanat volt az életében, amikor egy olyan nyolc hónapos gyerek sírjánál állt, aki éhen halt. Amikor a kis fehér koporsót meglátta, eszébe jutott, hogy nem fegyverrel tudja az ember megváltani a világot, hanem azzal, ha lehajol az elesettekhez. Már nem akart tisztiorvos lenni. Nevelő lett Déván, majd Szászvároson, amellet beiratkozott egyetemre kommunikáció, majd filozófia szakra, harmadéven meg felvette a nemzetközi jogot, amit aztán nevelői kihívások miatt nem fejezett be.

Tizenkettedik éve Csíksomlyón van, vezeti a Szent István-otthont. Minden napja egy teljes rózsafüzér elmondásával és egy kerti sétával kezdődik. Az ima segít neki hálával feküdni és hálával kelni. A somlyói meditációs kertben megnézi, hogy csillan meg a reggeli napfény a levendulán, az apróbojtorjánon, a szurokfűvön és a Boldogasszony tenyerén. Álmodozó, világmegváltó, elméleti ember. A férje a praktikus oldala.

Jelenleg tizenhat gyereket nevel a két sajátja mellett, több mint száznyolcvanan kirepültek már a szárnyai alól. Megmaradt keménynek, katonásnak, következetesnek. A reggeli imaórán osztja ki az uzsonnát, aki nincs ott, nem kap. Délután öttől tanulás van, előtte egy órát közösen kint tevékenykednek a gyógynövényes kertben, az udvaron vagy a házban, a csíki időjárás függvényében.

Ma sem választana más pályát, ma is ugyanúgy leszállna a vonatról Déván. Talán a filozófia és a kommunikáció szak helyett az orvosit végezné el, arra momentán nagyobb szükség van. A Dévai Szent Ferenc Alapítványhoz ma is kerülnek be olyan gyerekek, akiket még orvos nem látott, szülész sem, mert otthon születtek.

Hálás Csaba testvérnak, hogy visszakapta az életét, hogy le tudta tenni a gyerekkori sérüléseit, és tud másnak adni. Van, akinek a csokoládé adja az endorfint, neki az, hogy igent mond az emberi életek megmentésére. Szerinte nevelőnek lenni jó. Minden gyerek egy-egy kibontásra váró ajándék tele meglepetéssel.

Nem tudja, milyen nyolc órában dolgozni, nem kívánczik a francia Riviérára, neki az a szabadság, ha meglátogatja valamelyik kirepült gyerekét, vagy őt meglátogatják.

Egy vágya azért mégis van: szeretne lemenni a viharos tengerhez, és beleüvölteni a viharba. ■